ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΙΝΕ ΜΙΑ!

ΝΕΟΣ ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Η ΝΕΑΡΑ ΡΙΤΑ ΛΟΡΜΑ

Η Γκρετα Γκάρμπο με το περίφημο ινοκινέζικο σκουφί, τοῦ ὁποίου ελαναρισε ἐφέτος τη μοδα.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Μάϊος. — "Ενα ά-πό τά τελειοτερα αὐτά βράδια εἰς τό «Λυκειον τῶν Σκοτ». Λοι οἱ ἐλληνίδαι τοῦ Παρισιοῦ πα-ραιωλοθοῦσαν τό πεισματῶδες μάτς τῶν ἀγγλισσῶν μετοξύ κα-ταιων Χιώτερι και Κιν Ζανάς (δεν διάφορα τά ἐξακριβώσω, ἀν κάτω ἀπό τό ὁποῖον κρύπτεται κα-νένας ἀθάνατος Ρωμιός Ζάνας ἡ Γιανάκ...) Εἰς τήν πρώτης-πρώτες σειράς ἐκάθησαν κομψότατες κυρί-ες μέ καλοκαιρινά μοντέλλα. Ὁ-πως πάντα, μέ τήν ἐνθουσιασμώδη ἀσέλευσίν φιλου γιά τά αγγλικά μάτς, θά βλέπουμε ἐκθέσεις μον-τέλλων ἕξω ἀπό τά ρίγη, ὅπως τά θέλουμε στίς κούρες. Ἐζαφνα σφύριγμα, καὶ κακό.

—Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο! Ἡ Γκρέ-τα Γκάρμπο...

Γυρίζω κι ἐβλ: Πράγματι, θρο-ισαμένην εἰς ἕνα κάθισμα τῶν πρώτων σειρῶν, βλέπω τήν Γκρέ-τα Γκάρμπο. Τά μαλλιά, τά φρύδια, τά μάτια, τό στόμα, τό πη-γούνι, ὅλα ἦσαν τῆς Γκρέτα Γκαρ-μπο. Καί ὅμως, ὅμως δέν ἦταν ἡ Γκρέ-τα Γκάρμπο. Ἦτο μία ἄλλη Γκρέτα Γκάρμπο, νεαρά καί συνεσταλ-μένη Πολωνέζα, πού ἔφθασε πρό τινων ἐτῶν ἀπό τήν Πολωνία γιά νά γύρω-σῃ ἑνός φίλμ.

Δέν ἐχρειάζοντο περισσότερα γιά νά ἐπισπεύσουν εἰς τήν νέαν σω-σίαν τῆς θείας Γκρέτα ὅλοι οἱ πα-νόπτες δημοσιογράφοι. Γιά νά τρέξῃ ἀποφυγή ἡ Ρίτα Λόρμα, σπκώθη-κε νά φύγῃ. Τήν ἥρπαμε ἀπό πί-σω. Εἰς ἕνα κομψό κέντρο τῶν Ἑλλήνων τῆς Ὑπεδλόμεμεν εἰς τό μεσόγειον τῶν ἀναιρέσεων:

—Δεσποινίς — τήν ἐρωτᾷ ἕνας ἀ-πό τούς συναδέλφους — ἡ κατανλη-τική ὁμοιότης μεταξύ σᾶς καί τῆς Γκρέτα Γκάρμπο ὀρέλεται μόνον εἰς χάρισμα τῆς φύσεως ἢ τήν ἐλαφρύ-νετε καί σεῖς μέ ἐπιτηδεία τεχνά-σματα εἰς τό κτένισμα καί τό μα-κιγιάζ σας;

—Ὄχι! Τήν ἐνθαρρύνω τήν ὁ-μοιότητα αὐτήν! — ἀπαντᾷ μέ ὁ-ξυδοιάσματον ἐλληνίζουσαν ἡ Πο-λωνίς καλλιτέχνις. Εὑρίσκομαι εἰς ἀρχάς τοῦ ἔτους τῶν ἐπτά θανά-σιμων. Ἡ ὁμοιότης μέ τήν Γκρέτα Γκάρμπο μπορεῖ νά μέ βο-ηθήσῃ. Ἐργάζομαι ἀπό μίαν ἑβδο-μάδα καί ἔχω ἤδη μίαν πρόταση νά γυρίξω μόνον κωμικά φίλμ. Κ' ἔγω δέν εἶμαι διδλου κωμική!...

Καί σοφιτός δέν εἶνε διδλου κω-μική. Εἶνε νέα, δροσερά καί ὡραία. Κωμικόν ἦταν ἕνα ἐπεισόδιον μέ τοῦ κέντρου, τοῦ εἶπεν ἀναιδέ-στατα ἕνας ἀπό τούς διευθυντάς τοῦ κέντρου. Βλέ-ποντας τήν καλλιτέχνιδα περιστο-χωμένην ἀπό ὁσους ζωγραφογρά-φους, ὁ διευθυντής ἐπιχείρησε μέ τήν ἐχυρωτ: βίδλον τοῦ κατασπή-ματος τοῦ καί ἕνα χρυσόν κα-δυλοφόρον, ὀπελλίθη βαθύτατα καί εἶπε:

—Θά παρακαλοῦσα τήν δεσποινί-δα Γκρέτα Γκάρμπο νά μᾶς χαρί-ση ἕνα αὐτόγραφό της...

—Μά... πῶς τήν γέγνη τῆς...; Κατέρετε κύριε!

Καί σηκώθηκε καί ἔφυγε. Πή-γαινε νά κατασκευάση τούς ἐχτύπου δυό σπήλας συνεντεύξεως μέ τήν Γκρέτα Γκάρμπο τοῦ δέν εἶνε... ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.

Αὐτός ὁ ἄθλιος ἔξερε νά γράφη!

Ἡ Ρίτα Λορμα, ὁ νεος σω σιος τῆς Γκρετα Γκάρμπο.

Ἀλλά τήν ἐπρόλαβε ἕνας συνά-δελφος, πού ἀγαπᾷ τίς φάρσες. Ἀ-νευθυνόμενος εἰς τόν διευθυντήν

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μιά ὥρα μέ τόν κ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΝ

"Αν ἡ ζωή μας σήμερα ἔχῃ ὡρισμένες ἀπαιτήσεις, ἔγει καί ἡ Τέχνη τίς ἀντίστοιχες ἰδικές της. — Γιατί ἔχουμε κρι-τικούς πρώτης γραμμῆς, ἀλλ' ὄχι καί Κριτικήν

ΤΟ ΠΑΡΟΝ, ΜΙΑ ΦΟΡΑ, ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΝΕΚΤΟ

Ὁ κ. Λαπαθιώτης ἀπαντᾷ-ται στά ἐρωτήματά μας προ-σέδεια — φαίνεται πώς θά ἦ-ταν ἀναγκαῖο — πώς ἡ ἀδθιόη γιά τίς περιπιπήσεις πού κάνει οἱ τρόσωπα «πάνω κατ' ὀλο» κληρίαν στούς ὁμους του.

Ἰδού ἡ συνέντευξίς του:

—Πῶς θέλετε τή σημερινή λο-γοτεχνικήν μας παραγωγή, αὐτήν καθ' ἑαυτήν, καί ἐν συγκρίσει μέ τήν παλαιοτέρα;

—Πολλοί φρονοῦν ὅτι ἡ λογο-τεχνική καί γενικώτερα, ἡ καλ-λιτεχνική παραγωγή τῆς μεταπο-λεμικῆς μας περιόδου διακρίνε-ται μᾶλλον γιά τόν «ποσοτικόν», παρά γιά τόν «ποιοτικόν» τῆς χα-ρακτῆρα. Ἐκεῖνοι, ὅμως, πού σκέπτονται ἔτσι, εἶνε, κατά κανό-να, καί οἱ ἴδιοι συσχηματα. νά πούμε, νοσταλγοί τῶν παλῆν «σχημάτων» τῆς ζωῆς. Τά μετα-πολεμικά προδλήματα — προδλή-ματα τεράστια, κοινωνικά, θδικά κ' αἰσθητικά — πού θέτουν τή μοι-ραία τους σφραγῖδα σέ κάθε αὐγγρονη σνυσετρη ε κ ῆ ἡ λωσι, τούς ἀφίνουν ἐν-τελῶς ἀσυγκίνη-τους ἢ ἕλάχιστα τούς ἀπασχολοῦν. Ἡ προσήλωσι σέ-νά περασμένα, συνδυασμένη μέ τήν ἀδιαφο-ρία πρός κάθε τι πνευματικά συγ-χρονισμένο, μέ ἀ-ναγκαῖες νά μήν εἶμαι σε τό μέ-ρος τους. Ἀν ἡ ζωή μας σήμερα, ἔχῃ ὡρισμένες ἀ-παιτήσεις ἐπί πλέον ἀπαι-τήσεις ἔχει κ' ἡ Τέχνη τίς ἀντίστοιχες δικές της; Γιατί, μ' ὅλο τό ἀτράνταχτο κι' ἀκίνητο τοῦ ἀνθρωπίνου περιεχο-μένου της, μ' ὅλο τό ἀναλλοίωτο τοῦ βάθους της, ἡ ἐπιφάνειά της, ὅπως καί τῆς θαλάσσης, εἶνε φυ-σικό νά ἐναλλάσσεται καί νά παίρνῃ ἀναγκαστικά τήν ἔκφρασι τῶν δυνατῶν ἀνέμων τῆς στιγμῆς. Σήμερα βλέπουν τό φῶς, σ' ὅλο τόν κόσμο, ἔργα ἐκτάκτως σοδαρά κ' ἐνδιαφέροντα, συνετή πρός τήν ἱστορική στιγμή τους. Οὔτε καί τό ποσόν, καθώς πιστεύε-ται, γενικῶς εἶς βάρος τοῦ ἑπομ-ένου, ἀφοῦ, ἄσχετα μέ τήν πολλή ἢ λίγη καλλιτεχνική παραγωγή, τό καλό ἔργα εἶνε, πάντα, καλό, τά λίγα...

—Τίνος τό ἔργο, ἀπό τήν ἐκατο-στιαίαν παραγωγήν σας, ἔχει κρίθῃ ὁριστικά;

—Φαντάζομαι τό Σολωμοῦ. Κι' αὐτό ἐντελῶς ἀσχετα μέ τήν ὀξίαν του, ὡς ποιητοῦ, πού ἔχει τή θεωρᾶ ἀναμφισθήτητη. Μιά συμπτωσι ἁπλῆ, ὁ Σολωμός νά ἔχῃ δρῇ τό βάθρο του — τοῦ τα-ρισαμένου μέ τίς διαστάσεις του — καί νά βαθμολογηθῇ κακῶς.

—Ἄλλοι, ἀναμφισθήτητης ὑπερ-ξῆς ἀξίας, καί ὑποφήσαι εἰς τή βαθμολογησθοῦν, περιμένουν στούς ἀντιθλάξους...

—Ποιά ὀνόματα, ἀπό τήν καλλι-τεχνική καί πνευματική μας ζωή, σᾶς ἐρχονται συχνά στό στόμα;

—Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μή σᾶς παραθέσω τόν κατάλογο τῶν πα-λῶ ἀτομικῶν συμπαθειῶν μου... Κάπο ἐξαίρεσι γι' αὐτούς πού δέν ὑπάρχουν; Κάδεσ. Σολω-μός, Παπαδιαμάντης, Μαρκορᾶς, Μαβίλης, Χρηστομάνος, Χατζό-πουλος, Καβάφης, Καρυωτάκης.

—Πῶς θέλετε τήν κριτική μας νά ἀσκῆται ἐκ τῶν πραττε νά εἶνε ἡ θέσι της σ'σνένωτι στήν καλ-λιτεχνική μας παραγωγή;

—Παρά τήν πλήρη κριτική δι-αίνεια ἀρισμένων ἀπ' τούς κρι-τικούς μας, τό κριτικό μας πνεῦμα, ὡς ἐπαλ, κοντεύει δλη τήν ε-σορροσία, τήν ἐγκυρην ἐκείνην ὀρτιότητα, πού θά τοῦ ἐξησραλί-ζε καθῶς σ' ὅλη τήν ἐξέλιξί του σοδαρή καί μακροχρόνια παρά-δοσι. Δημιουργεῖται πρόχειρα, κ' ἐπί τόπου, ἐκ τῶν ὑστέρων, μιά χοντρή κριτικούς πρώτης γραμμῆς ἀλλά ἀνύπαρκτα τέλειος κρι-τικῆς. Ἡ Κριτική εἶνε φιλοσοφίς, εἶνε τό ἐπακόλουθο μιᾶς πλη-ρωμένης ἐπιστήμης. Ἀλλά ἐμεῖς, σ' ὅλα, συγχέουμε τίς ἀνάγκες τῆς πνευματικῆς σημειᾶς, τό ἐ-πακόλουθο ἑνός ἀποστολικοῦ κα-σ' ἕναν ἄωρο πνευματικό λαό, ὅ-πως εἶνε ὁ δικός μας, δυστυχῶς, ἀπό ἀπόψεως ἀνάγκης ἀνωτέρας τοῦ πρώτου, κάτι τέτοιο πράγματι νά ὑπάρχῃ, πρέπει νά θεωρῆται πα-λυτέλεια...

—Τά ποιά καλλιτεχνικά καί πνευματικά ζητήματα νομίζετε πώς πρέπει νά γίνῃ λόγος στόν τόπο μας, αὐτή τή στιγμή;

—Τό διεθνῶς προέχον ζήτημα εἶνε, πάντως, τό κοινωνικό. Πρέ-πει ὁ καθένας μας νά πάρῃ ἕνα σύνθημα, ἀπό καθήκον πρός τή μόρφωσί του, τή συνείδησί του καί τή σκέψι του. Τό παρόν δέν εἶνε ἀνεκτό! Ἐμπρός ἢ πίσω — μέσος ὅρος δέ χωρεῖ...

—Τί ρόλο παίζουν τά ἐπίσημα πνευματικά μας ἱδρύματα — Πανε-πιστήμιον Ἀκαδημία καί λοιπά;

—Τά Πανεπιστήμια δέν παί-ζουν, ἀκριδῶς, κανένα ρόλο. Τά διευθύνει ὁ κομματισμός, ἀπο-κλείοντας συστηματικά κάθε ἀ-νότερη πνευματική ἐκδήλωσι, κι ἀτομακρύνοντας ὅλες τίς ἀξίες, τού θά μπορούσαν νά τούς δώ-σουν κύρος. Φυσοῦν κ' ἐκεί, ὅπως παντοῦ, οἱ ἀνεμοι τῶν ἐπισήμων ἀντικύων σκοπιμοτήτων... Ὅσο, πάλι, γιά τήν Ἀκαδημία, παρα-τήν ἀμέρωτη ἐκτίμηση πού ἔχω πρός τά λογοτεχνικά της μέλη — ἀπό προχθές, ὄχι πρός ὅλα, βε-βαια! — δέ νομίζω νά προσφέρῃ τίποτ' ἀλλο, ἐξω ἀπό κ α π α σ α σ συμδατικά βραδεῖα. Χρησιμεύει σάν τόπος ἀνα-πασ σ ε ω ς τῶν «παλιά περί τήν Τέχνην μ ο γ ῆ σ-σάντων» — ἕνα εἶ-δος «Οἶκου Ἀνα-μάχων, σ ε ὃ α-στοῦ, ἀλλά τελείως ἀστέρμα...

—Πῶς σᾶς φά-νηκε ἡ πραγθεσι-νη ἐκλογή τοῦ κ. Μελᾶ, ὡς ἀκαθη-μαϊκοῦ;

—Ὁ Σπύρος ὁ Μελᾶς, πάντως, εἶνε ἄξιος συγ-χαρητηρίων, ἀ-φοῦ τά κατάφερ-ρε νά γίνῃ καί ἀκαδημαϊκός. Ἐκεῖνη πού δέν ἔξρω ἄν εἶνε καλά τόσο — εἶνε ἡ Ἀκαδημία Ἀθη-νῶν...

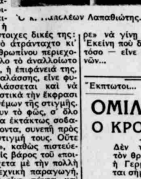

Ὁ κ. Παλαιολόγου Λαπαθιώτης.

Λ. ΔΑΡΑΚΗΣ

Ἐκπτωτοι..

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΚΡΟΝΠΡΙΝΤΣ

Δέν νοστα.γεῖ καθόλου τόν θρόνον του... ἐξ ἄλλου ἡ Γερμανία δέν ἐπιθυμεῖ σήμερον μέ στέμματα...

Ὁ ἀντασκρωτὴς τῆς Παρισιᾶς «Ἐφημερίδος» ἐπῆρε εἰς τό Βε-ρολίνον, ἔγινε δεκτός παρά τῷ κ. Κρόνπρινς. Ὁ Γάλλος δημο-γραφάφος γράφει:

Γνωρίζω τάς ἁπλᾶς συνηθείας τοῦ Κρόνπρινς Γκωρζίου πως δέν ἀρέσει νά συνηλγάνεται μέ εἰς μίαν βιδλιοθήκην, οὔτε εἰς ἕνα σαλόνι τήν ὥραν τοῦ ταγιοῦ, οὔτε εἰς τήν σκιά ἑνός παλατιοῦ. Κατά προτίμησιν ὁμιλεῖ εἰς τό ὑπαίθριον. Γι' αὐτόν τόν λόγον ἐπῆγα πρός συνάντησίν του εἰς τήν ὡραιοτά-την καί πιό ἀνθισμένη γωνιά τοῦ Βερολίνου, τήν στιγμή πού γαζέλες μπροστά εἰς τά δένδρα τοῦ Τίρ-γαρτεν καί μπροστά στίς πελού-σες.

Τήν στιγμή πού τόν πλησιάζω, ἕνα ἀπορροφημένος ἀπό τήν ἐνα-τένισιν μιᾶς πιτερίνας, εἶς ἀποστα-σαν ὀλίγων δημάτων ἀπό τούς προγόνους του πού παρατάσσον-ται εἰς μαρμαρίνους ἁδριάντας κα-τά μήκος τῆς περιφήμου λεωφό-ρου τῆς Νίκης, ἐν εἴδει συνόψεως δυναστῶν καί σι στρατιωτικῆς δόξης τοῦ Βρανδεδούργου.

Τήν στιγμήν ὅμως ἐκείνην ὁ Κρόνπρινς δέν ἐφαίνετο νά ἐνδια-φέρεται διά τούς προγόνους του. Ἡ ἔτρυνα πού τόν προσέλκυε δέν περιεῖχε οὔτε πολιτικά συγγρά-ματα, οὔτε στρατιωτικά διάσπαρ-τα. Ἦν ἐπίγειον τήν γάμιξε καί τήν φύτιξε καί γοήτευε τόν πρώην δι-άδοχον τοῦ θρόνου τῶν Χοεντσό-λερν, ἡ "Ανοιξις: Νάρκισσοι, κρί-νοι, λογής-λογῆς λουλούδια, λομ-πρότερα καί ἀπό τίς μεγαλοπρεπεῖς πατέρας χλαμύδας βασιλέων...

Ὁ τέως Κρόνπρινς στρέφεται πρός τήν κατεύθυνσί μου, ζωη-ρός, χαρομένος. Ἀπότομα, ὅπως συνήθως, ἀλλά πάντοτε συμπαθη-τικά, μοῦ λέγει:

Τί θά γίνῃ, λοιπόν, μέ τήν Γαλλία καί τήν Γερμανία; Θά συ-νενοηθοῦν ἢ θά ἐπικρατήσῃ ἡ Μό-σχα; Ἀν Γαλλία καί Γερμανία δέν συνενοηθοῦν, ἡ Εὐρώπη ἐνα καταδικασθῇ νά ἐκμηλοασεθικι-σθῇ.

Ὕστερα μοῦ ὁμιλεῖ κολακευτι-κά γιά τόν κ. Λαδαλ καί ἐπέγει-ται:

—Γνωρίζω ὅτι εἰς χεῖρας του, ὡς ὑπουργοῦ τῆς Εὐρώπης, εὑρίσκονται εἰς καλάς χείρας.

Καί ὅλα αὐτά ὁ Κρόνπρινς μοῦ τά παιγνίδια τοῦ καί ἔχα-σαν τό χαμόγελό τους. Τά μάτια του δέν ἔχουν πειά τήν συνηθι-σμένη τους λάμψι — μιά λάμψι χα-ρᾶς καί ξενοιασιᾶς. Εἶνε ἀνήσυχα καί νοιώθουν μιά ἀνησυχία νά τόν ζώνῃ. Ξαφνικά τά ἐκυρίευσε μιά ὀργία δυσπιστίας πρός ὅλα τά πρά-σωπα τοῦ περιδλλοντός του. Δέν πιστεύουν πειά σ' ὅτι τούς λέγε-Ποιος ἀπό κάθε λίγες ὁσφραίνονται τό φθυμα καί τήν ὑστοσοδουλία. Παρατηροῦν καί δλη τήν ἡμέρα ἔχουν τήν ἐντύπωσι ὅτι ἀπό τήν στιγμή τῶν μεγάλων. Γλωστρου πα-ρακολουθοῦν μιά ὁμάδα ἀνθρώ-πων πού ἔχουν τήν ἐπιμέλεια νά τόν ὁρίστανται ξαφνικά κρίσι. Σ' τά κατάδαλα τῆς συνειδήσεως τους, ἐν-τός τῶν ἀπό λίγες ἀνηλικιῶν τῆς ὑ-στερήσεων νά προέτυχον δια ιπο-ρεῖ μιά μεγάλη ἀνησυχία, ἕνα ἀ-δριστον φόδητρο, ἕνα κακό ὄνει-δερνάντα τους, πού εἶνε τόσο λι-γοστό. Κάνουν τά μαθήματά τους μέ ἐπιμέλειαν. Κάμνουν ἀσκή-σεις πυροσδεστικῆς. Ἀλλά τό κα-κόν ὑπάρχει. Ἐξ ἄλλου προσκάνουν καί προσπαθοῦν νά μαντεύουν κάθε ἐπιθυμία τῆς φρουλλίς. Αὐτή ὅμως δέν φαίνεται νά κατανοεῖ-νη τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά καί αὐτό τίς ἀπογοητεύει. Ἡ φρουλλίς ζη-τᾷ ἀπό κάποιον μαγαζούρι τόν τε-λευταῖο καιρό. Κάμιιιά φορά, ἐνῷ μιά ἀπό τίς δύο ἀδερφές τῆς μι-λεῖ, ἡ γκουβερνάντα πετιέται, σάν κάποιος νά ἤθελε ἀπότομα ἀπό ἐ-νου διαδύ ὅπου. Σέ τέτοιες στιγμές τό βλέμμα της μοιάζει σά νά γυρί-ζῃ ἀπό κάποιον μακρυνόν ὁρίζο-ντα, πού ἀγνάντευε προσπαθῶν-τας κατι ν' ἀνακαλέσῃ. Σιγνά, ἡ γκουβερνάντα κάθεται ὅρος δλο-κληρος στήν ἴδια θέση, θυμώμενη σάν ὁ ἀνιεροπόλης. Τότε οἱ δυο ἀδερφές προσέχουν νά περιστρέ-φουν μόνες τόν πόδιον, γιά νά μή τήν ἐνοχλοῦν.

Κάποιον τήν ἀφύρτη καί μυστη-ριῶδη σκέψι πώς ὁ νοῦς τῆς γκου-δερνάντας τους χωρίς ἀλλο δέν θά ἦτο παιδί της. Κι' ἀπό τά βάθη τοῦ θηλυκοῦ εἶναι του, πού τώρα ἔχει ξυπνήσει, συνέλαδεν ὁλόκληρα πρά-γματα τήν γκουβερνάντα, πού ἔ-χει γίνει τόσο ἤσυχη καί καλή. Τό μόνο πού τήν ἐνοχλεῖ εἶνε αὐτό τό ἀνήσυχο τῆς ὑπερδολικῆς ἀγά-λοτε- οἱ κινήσεις της εἶνε πιό ἤσυ-χες, πιό ἀργές, καί σ' ὅλα αὐτά τά δοῦλα κορίτσια μποτίλια μιᾶς κρυφῆ λύπη. Δέν τήν εἶδαν ποτέ στά παιδί της. Κι' ἀπό τά βάθη τοῦ θλέφαρά της εἶνε κόκκινα. Κατα-λαδαίνει τή γκουβερνάντα θε-λει νά τούς κρύψῃ τόν πόνο της, καί ἀπελπίζεται πού δέν μπορεῖ νά φανερώσῃ τά αἰσθήματά της.

Μιά μέρα πού ἡ φρουλλίν γύ-ρισε πρός τά παρόθυρα καί περιέ-μενε νά τήν τυλιγοῦν μέ τήν μά-για ἡ μικρότερη ἀπό τίς δυό ἀδελ-φές πάρτεϊ ἔξαφνα θάρρος, πῆ-πάνω τό χέρι καί τήν ἄγγιξε:

—Γκουβερνάντα γυρίζει καί τήν κυττάζει μέ αὐγκίνηση, περνᾷ τό χέρι της πάνω ἀπό τά μαλακά της μαλλάκια:

—Ὄχι, ὄχι, παιδί μου — τῆς λέγει. Δέν μοῦ φταίτε ἐσεῖς...

Καί τήν ὁλκί τρομερό σπό μέ τωπόν.

*

"Ἐχοντας δλο τό καιρό τόν νοῦ τους νά μή τούς ξεφύγῃ πίστοτε, οἱ δυό ἀδελφές παρακολούθοῦν τούς μεγάλους, τούς κατασκοπεύουν κρυφά, μή τυχόν καί χάσουν ἕνα θλέμμα τους, μιά τους λέξι. Ἐ-τσι, μπαίνοντας μιά ἡμέρα τυχαί-ως στό σαλόνι, μιά ἀπό τίς ἀδελ-φές κόπσια κουδέντα πῆρε τ' ἀ-τί της. Μιά μοιάζει φόδη, γιατί μόλις μπῆκε οἱ γονεῖς της σταμά-τησαν τή συζήτησι. Κόδε ὅμως λε-ξι δημιουργεῖ μέσα τους χλιδῆς ὑποθέσεων.

— Κ' ἐγώ τό πρόσεξα αὐτό!— λέγει ἡ μητέρα της. Θά τήν ρω-τήσω.

Τή μικρή στίς ὀρχές νόμιζε πώς οἱ γονεῖς της μιλοῦσαν γιά λογα-ριασμό της, καί τροφμένη σχε-δόν ἔτρεξε στήν ὀθλέμμα της τά προφθάσῃ καί νά τῆς ζητήσῃ τή συγδολή νά τή δοήθιά της. Τό μεσημέρι ὅμως, στό τραπέζι, οἱ δυό ἀδελφές προσέχουν πῶς τά θλέμματα τῶν γονέων των συγκε-τρώνονται στό πρόσωπο τῆς γκου-βερνάντας μέ τήν ὑφαιρεμένη ἔκ-φρασι. Ὕστερα τά θλέμματα τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας των δια-σταυρώνονται.

—Ὅταν σηκώθηκαν ἀπό τό τρα-πέζι, ἡ μητέρα τους λέγει σέ ἕνα ἐντελῶς φυσικό, σπή φρουλλίν:

«Σᾶς παρακαλῶ νά λέγετε σέ ὅλο δημάτοδ μου. Θέλω σᾶς μιλήσω.»

Ἡ γκουβερνάντα κάνει μιά ἐ-λαφρή κλίσι. Οἱ δυό μικρές ἀδελ-φές τρέμουν. Τά λόγια τῆς μητέ-ρας τους δέν τούς ἀρέσουν καθό-λου. Μαντεύουν πώς τώρα κατί πρόκειται νά συμδῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

Η ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

ΤΟΥ

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΓΚ

2ον

Στό σημεῖον αὐτό ἡ μικρή ἀρ-χισε νά τρέμῃ καί ἡ συγκίνησις τήν ἐμπόδιζε νά ἀπαλοδισθῇ. Ἡ μικρή ὅμως δέν τήν ἄφηνε.

— Καί ὕστερα; Γιά λέγε. Ὑπο-σχέθηκες νά μοῦ τά πῇς ὅ-λα.....

"Η φρουλλίν τοῦ εἶπε: «Τό ἔξερες πώς μ' ἔκανες μητέρα. Πι-ρμένα ἕνα παιδί ἀπό σένα!»

Μέ τήν φαντασία λατρεσῆς ἡ μι-κρή ἀνατήθησε:

— Ἕνα παιδί! Ἕνα παιδί! Μά αὐτό εἶνε ἀδύνατον!

— Καί ὅμως αὐτό τό εἶπε.

— Μάλιστα, δέν ἔκανε καλά;

— Ἄκουσα πολύ καλά. Αὐτό εἶπε. Κι' ὁ "Οθων, ὅπως ἔκανες κ' ἐσύ, ἀκατανόητες καί εἶπεν: «Σ' ε-να παιδί!» Ἡ φρουλλίν γιά κά-ποιον λόγο ἄρχισε νά κλαίῃ καί ἀπαντησεν. "Υστερα τού εἶπεν: «Καί τώρα τί θά γίνῃ;» Καί ὕστερα.....

— Ὕστερα;

— Σ' αὐτό τό σημεῖο ἔδηξες καί ἔρυγα.....

Ἡ μικρότερη ἀδελφή κύτταξε μέ μεγαλύτερη, καί τρέμοντας ἀναστατωμένη, εἶπε:

— Ἕνα παιδί! Δέν εἶνε δυντόν! Πού τό ἔχει; Πού τό ἔκρυψε;

— Δέν ἔξερα. Ἀπό δέν κατάλα-βαίνω κ' ἐγώ!

— Ἴουσ στό, σπίτι πού ἦταν πρίν ἔρθει σ' ἐμᾶς. Ἡ μαμά δέν θά τῆς ἐπέτρεψε νά τό φέρῃ μαζί της..... Φτάνομε ἐμεῖς αὐ δυο...

— Καί ποιός εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ; Ἀμέσως ἀλλάξου κουδέντα, τό ἀρχίζου νά μιλοῦ γιά πράγματα ἀσήμαντα κ' ἀνάτητα, σάν νόμιζε στε τίποτα μωρά! Κι' ὅμως ἕνα μόνο δέκα τρών χρονῶν! Τί λοι-πόν θά κατάλαδης ἄν τήν ρωτή-σης, ἀφοῦ εἶνε δίδαιων πώς δέν θά μάς τή πῇ τίποτε.

— Πόσο θάδελει νά ἤξερα.....

— Ἀλλοιώτικα τόσο μόλυδο κ' Ἐκεῖνο πού δέν ἀκουσες καλά. Εἶνε ἀδύ-νατον Δέν εἶνε παντρεμένη. Καί ἔχει καταλάδει ὅτι ἡ μαμά δέν ἔχει παιδί! Πῶς μπορεῖ νά ἔχῃ κα-νεῖς παιδί καί νά μή τό ξέρῃ; Φαντάσου νάλεγαν ὁ μπομπᾶς ἢ μαμά που μᾶς: ἔχουν παιδιά πώς δέν μᾶς ξέρουν!

— Ὅσο γι' αὐτό, ὁ "Οθων θάπε γαν ὅτι ἔχει τόν ἴδιο μέ-γαλο ὑποκριτή.....

— Ναί, ἀλλά γιά ἕνα τέτοιο ζή-τημα... Ἄλλο εἶνε ὅταν μᾶς λέῃ ἀστεῖα.....

Τήν στιγμή ἐκείνη σπή κάμαρα τῶν δυό ἀδελφῶν μπῆκε ἡ γκου-δερνάντα Οἱ δυό μικρές σωπαί-νουν καί κάνουν πώς ἐργάζονται. Κυττάζουν ὅμως λοιπόν πρός τό μέρος τῆς φρουλλίν. Τά μάτια της εἶνε κόκκινα, καί ἡ φωνή της κά-πως πιό αὐστηρή ἀπό συνήθως. Οἱ δυό μικρές ἀδελφές σωπαίνουν.

Ἔξαφνα σηκώνουν τό θλέμμα πρός τήν γκουβερνάντα, μέ ἕνα συγχρόνως ἔδηξαν τά περιμέ-νει. Ὁ "Οθων φεύγει. Ἐδήλωσε στόν δαῖο του, πώς στίς παραμονές τῶν ἐξετάσεων ἔπρεπε νά ρυθῇ μέ τά μούτρα στή μελέτη, ἐντελῶς ὁ-πως ἔκανε κι' ἀπό σπίτι δέν εἶχε ἀπόλυτη ἡσυχία. Θά πήγαινε στό ἐξοχικό ἕνα δυμάτο γιά ἕνα ἢ δυό μήνες, ἕως ὅτου περιοδος τά ἐξετάσεων καί τό καρδιοχτύπι εἶν' ἔστειλαν.

Τά δυό κεῖτεια, ἀκούοντας αὐ-τά τά νέα αἰσθάνονται μεγάλη χαρά. Στήν ἐξοχή τό σπάδιο εἶ-ναι τοκίδι, κόρτσια κάπια σχέση μέ τίς γδειωτικές του κουδέντες, ἐν ὑπαρξει τό μαιώ που μᾶς ἔρχε-σθαι. Ἐχει τόν ἔχω γιά ἐνα ἀ-νανδρία, κάτι νά φυγή. "Οταν ὁ "Ο-θων πάει νά τίς ἀποχαιρετήσῃ, ἡ δυό ἀδερφοῦλες τοῦ φέρονται πρόσωπο καί τοῦ γυρίζουν τή πλάτη. Τήν στιγμή ὅμως πού πλη-σιάζει τήν γκουβερνάντα τοῦ ρί-χνουν θλέμματα λοιδ, περίεργες τίς γδειωτικές του κουδένες, σε τήν γκουβερνάντα. Με τό ἀιον-ψεύο ἐνστικτο ἀντιλαμδάνονται ὅτι ὑπάρχει τό γκουβερνάντα. Καί ὅτι ἐκείνη ἔχει τήν ἐξουσία νά τό ἀπομακρύνῃ ἀπό τό σπίτι. Τό μάτιο της γέλασε.

Τά δυό παιδιά ἀλλαξαν ἐντελῶς πρός τήν γκουβερνάντα. Τήν ἀγα-παν τά παιγνίδια τους καί ἔχα-σαν τό χαμόγελό τους. Τά μάτια τους δέν ἔχουν πειά τήν συνηθι-σμένη τους λάμψι — μιά λάμψι χα-ρᾶς καί ξενοιασιᾶς. Εἶνε ἀνήσυχα καί νοιώθουν μιά ἀνησυχία νά τόν ζώνῃ. Ξαφνικά τά ἐκυρίευσε μιά ὀργία δυσπιστίας πρός ὅλα τά πρά-σωπα τοῦ περιδλλοντός του. Δέν πιστεύουν πειά σ' ὅτι τούς λέγε-Ποιος ἀπό κάθε λίγες ὁσφραίνονται τό φθυμα καί τήν ὑστοσοδουλία. Παρατηροῦν καί δλη τήν ἡμέρα ἔχουν τήν ἐντύπωσι ὅτι ἀπό τήν στιγμή τῶν μεγάλων. Γλωστρου πα-ρακολουθοῦν μιά ὁμάδα ἀνθρώ-πων πού ἔχουν τήν ἐπιμέλεια νά τόν ὁρίστανται ξαφνική κρίσι. Σ' τά κατάδαλα τῆς συνειδήσεως τους, ἐν-τός τῶν ἀπό λίγες ἀνηλικιῶν τῆς ὑ-στερήσεων νά προέτυχον δια ιπο-ρεῖ μιά μεγάλη ἀνησυχία, ἕνα ἀ-δριστον φόδητρο, ἕνα κακό ὄνει-δερνάντα τους, πού εἶνε τόσο λι-γοστό. Κάνουν τά μαθήματά τους μέ ἐπιμέλειαν. Κάμνουν ἀσκή-σεις πυροσδεστικῆς. Ἀλλά τό κα-κόν ὑπάρχει. Ἐξ ἄλλου προσκάνουν καί προσπαθοῦν νά μαντεύουν κάθε ἐπιθυμία τῆς φρουλλίς. Αὐτή ὅμως δέν φαίνεται νά κατανοεῖ-νη τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά καί αὐτό τίς ἀπογοητεύει. Ἡ φρουλλίν ζη-τᾷ ἀπό κάποιον μαγαζούρι τόν τε-λευταῖο καιρό. Κάμιιιά φορά, ἐνῷ μιά ἀπό τίς δυό ἀδερφές τῆς μι-λεῖ, ἡ γκουβερνάντα πετιέται, σάν κάποιος νά ἤθελε ἀπότομα ἀπό ἐ-νου διαδύ ὅπου. Σέ τέτοιες στιγμές τό βλέμμα της μοιάζει σά νά γυρί-ζῃ ἀπό κάποιον μακρυνόν ὁρίζο-ντα, πού ἀγνάντευε προσπαθῶν-τας κατι ν' ἀνακαλέσῃ. Σιγνά, ἡ γκουβερνάντα κάθεται ὅρος δλο-κληρος στήν ἴδια θέση, θυμώμενη σάν ὁ ἀνιεροπόλης. Τότε οἱ δυο ἀδερφές προσέχουν νά περιστρέ-φουν μόνες τόν πόδιον, γιά νά μή τήν ἐνοχλοῦν.

Κάποιον τήν ἀφύρτη καί μυστη-ριῶδη σκέψι πώς ὁ νοῦς τῆς